Elkorcsosultak

2010 július 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

„Mindenfajta koszorúzástól, zászlófelvonástól, vagyis nemzeti rituálétól eleve kiütést kapok.” Ezzel a mondattal indul az a hosszú interjú, amely a Népszavában jelent meg – hol máshol, Istenem...

.- s amely egy bizonyos Marsovszky Magdolnával készült. Nevezett hölgy pedig az MTA Politikatudományi Intézet

Demokrácia és Radikalizmus Kutatócsoportjának tagja.

Nevezett hölgy eleve rossz helyen van. Ugyanis a Magyar Tudományos Akadémia eleve egy nemzeti rituálé keretében jött létre. Történt ugyanis, hogy az 1825-ös országgy?lésben Fels?büki Nagy Pál emelkedett szólásra, s élesen ostorozta azokat az „elkorcsosuló” f?urakat, akik elhanyagolják a nemzetet és a nemzeti nyelvet. Ezen felszólalás hatására Széchenyi felajánlotta minden jószágának egyévi jövedelmét, évi 60 000 forintot a Magyar Tudományos Akadémia létrehozására, mégpedig a „nemzetiség és a nyelv er?sítése, terjesztése és pallérozása szent célja” okán.

Tehát azon intézmény, amelyben jelenleg Marsovszky Magdolna tevékenykedik, egy nemzeti rituálé. Minden olyan intézmény, dolog, emberi tevékenység, amelynek önmagán túlmutató jelent?sége van: nemzeti rituálé. Aki ett?l kiütést kap, az nem mutat túl önmagán, az saját kis körében tenyész.
„De trágyaféregül tán jobb neked / Tenyészni kis körödnek lágy ölében, / S tudás nélk?l elfogyni életeddel. – / Nagy kényelem a megnyugvás hitünkben; / Nemes, de terhes, önlábunkon állni. –” Leginkább valahogy így. Bár az idézet is felesleges, hiszen Madách sem egyéb, mint nemzeti rituálé. Míg Marsovszky Magdolna ezzel szemben úgy gondolja, hogy „az etnikai nemzettudat er?sítése által ugyanis a nemzettel való azonosulás olyan foka jelenik meg, amiért érdemes áldozatot hozni, feláldozni magunkat”. És ?szerinte ez baj. Ez rémes. Ugyanis az ilyesféle önfeláldozásból lesz aztán az antiszemitizmus.

Még szerencse, hogy mindezzel nem voltunk tisztában úgy nagyjából kétezer esztendeig. Vagy – hogy visszatérjek a nemzeti rituáléhoz – mi, magyarok úgy ezeregyszáz esztendeig. Mert ha tisztában lettünk volna, akkor most nem lenne hazánk. Janus Pannonius nem írta volna meg nekünk a Dunántúli mandulafácskát, s Balassinknak nem lenne életm?ve. Dobónk sem védte volna Eger várát („ez a vár most a haza!”), hanem inkább zsidó lett volna, cigány és buzi, hiszen „az ember identitása nem egy állandó valami, hanem változik”.

Nem lenne Pet?fink, s nem járnánk koszorúzni Aradra a tizenhárom emlékm?véhez, hiszen Vécsey, miel?tt a bitó alá állt utolsóként, nem csókolta volna meg az el?tte kiszenvedett Damjanich élettelen kezét. Adynk sem lenne minekünk, Radnótink se („nekem szül?hazám itt e lángoktól ölelt kis ország”). József Attilánk se, Németh Lászlónk se, Szabó Dezs?nk se, Babitsunk se, Illyésünk se, Szerb Antalunk se és Tamási Áronunk se – nem lenne minekünk semmink se, csak Marsovszky Magdolnánk, akkor meg mi magunk sem lennénk.

Csak arra lennék még kíváncsi, vajon Marsovszky Magdolna el merné-e mindezt mondani ortodox zsidóknak is valahol Jeruzsálemben vagy Ciszjordániában… Bár végül is mindegy. A lényeg ebb?l az egész elkorcsosulásból annyi, hogy Marsovszky Magdolna az emberi iszonyat egyik végpontja, amelynek puszta létezése feltételezi és er?síti az emberi iszonyat másik végpontját. Azt, amit Marsovszky Magdolna oly lelkesen kutat a nemzeti rituálé Akadémiáján. Ahhoz, hogy azt az iszonyatot ki tudjuk iktatni az életünkb?l, feltétlenül ki kell iktatni az els?t is. Hogy mi, magyarok, élhessünk nyugodtan.

S hogy miért? Megismétlem ismét, amit egy al-dunai öreg székely mondott: „Rájöttem, fiam, hogy szegényebb lenne a világ nélkülünk.”

Hát ezért.
Ez a nemzeti rituálék alfája és ómegája. Minden más: Marsovszky Magdolna. S azért viszont már tényleg nem érdemes áldozatot hozni.
Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló